

[Helge Madsen.]

Vi fik efter valget i 1950 igen en repræsentant i finansudvalget — det var hr. P. Gregersen, som dengang havde denne post — og da han havde siddet der et halvt år og vi nåede frem til maj 1951, holdt han ved behandlingen af tillægsbevillingsloven en tale om de besparelser, som bl. a. han havde foreslået, og som delvis var blevet gennemført i løbet af det halve år. Han gjorde det op til en besparelse på 400 mill. kr. i løbet af det halve år. I den anledning var der heller ikke noget billede eller nogen omtale i de konservatives og venstres presse. Da var man ikke så optaget af at fremhæve retsforbundets sparebestrebelselser.

Regeringens medlemmer er enige om at spare. Der kan være divergenser om de enkelte poster — naturligvis. Det er jo et skøn, det drejer sig om her. Men opmærksomheden om finansudvalget skyldes, at oppositionen nu også vil til at spare i modsætning til tidligere, da venstre og de konservative havde regeringen. Dengang kom disse bevillinger jo frem og blev gennemført. Da blev der ikke talt om besparelser. Man får fornemmelsen af, at oppositionens sparepolitik er politisk betonet. Man får fornemmelsen af, at det er politiske mål, man stræber efter ad denne vej.

Man kan spare sig disse spekulationer. Det er præciseret tilstrækkeligt stærkt også i denne tale, at det er regeringens fælles politik, der nu er lagt et grundlag for. Man kan spare sig sine spekulationer. Men befolkningen kan være med i besparelserne ved at efterleve den højtærede finansministers ord om at lade staten være i fred. Lad staten være i fred for alle disse ansøgninger om tilskud til dit og til dat. Så vil besparelserne virke, inden de kommer i finansudvalget. Så vil besparelserne også virke i administrationen.

Med hensyn til liberaliseringen — i anledning af nogle bemærkninger om lempelser i importreguleringen — vil jeg gerne understrege henvendelsen fra Grosserer-Societetets Komité og Provinshandelskammeret. De skriver — kort citat —:

„Herudover må det erindres, at forberedelserne til etablering af større økonomiske områder i Europa gør det påkrævet, at det danske erhvervsliv i tide gøres modent til indpasning i sådanne

økonomiske planer, og denne tilpasning kan ikke opnås gennem opretholdelsen af restriktioner, der hindrer varenes frie bevægelser over grænserne.“

Det er hærtningsprocessen, det er denne forberedelse af forstærket konkurrenceevne, der her er tale om. Denne hærtningsproces vil formentlig lettes ved lovene fra juni-samlingen om investeringsfonds og om skattefri afskrivninger, love, hvis hensigtsmæssighed vor ordfører dengang, det ærede medlem hr. Niels Andersen, fremhævede, og som man nu også erkender kvaliteten af i oppositionens presse.

Jeg vil gerne minde om, at vor ordfører dengang fremhævede ønskeligheden af, at også andre kredse end selvstændige næringsdrivende — som der var tale om — måtte få tilsvarende gode vilkår for deres investeringsopsparing. Det er derfor med tilfredshed, vi noterer løfterne herom i den højtærede statsministers åbningstale. Statsministerens ord om, at drifts- og anlægsudgifter nu vil kunne finansieres uden forøget salg af obligationer, betyder en konstatering af et førsteresultat — eller som den højtærede fiskeriminister udtrykte det: det er en god begyndelse, men — tilføjede han — vi vil længere frem. Og det er naturligvis også min mening. Der skal spares, men der skal spares med forstand. Jeg vil foreslå et motto som „sund sparsommelighed i det offentlige liv fremover“.

Statsministeren kom i den forbindelse ind på uddannelsesspørgsmålet. Her er imidlertid et område, hvor man efter min mening kan komme til at spare på skillingen og lade daleren springe. En dygtig ungdom er et af vore bedste aktiver og er et nødvendigt aktiv, også med henblik på de større markeder og den derigennem øgede konkurrence. I betænkningen angående den nordiske toldunion, der offentliggøres om et par dage, har jeg set den danske uddannelse anført som en af vore immaterielle ressourcer, som det gælder om at værne. Uddannelsen er vigtig, men det betyder ikke, at det hele nødvendigvis må foregå med statstilskud og være gratis. Jeg tror oven i købet, at man, når man betaler, sætter mere pris på det, man får, end når man får det gratis.

Vi har netop i går fået beretningen fra ungdommens uddannelsesfond omdelt, og